

[Henry Christensen.]

lance for 1969 på godt 3 milliarder kr. En fortsættelse af denne udvikling anser vi simpelt hen for uforsvarlig.

Internationalt oplevede vi i 1969 alle tiders rentestigningsrekord, der også måtte smitte af i vort land som debitorland. De internationale lånemuligheder tegner sig mørkere end længe. Mens Vesttyskland endnu i 1968 udlånte, hvad der svarer til 2,8 milliarder dollars — et imponerende tal — så skønnes udlånene herfra i 1970 at komme ned under $\frac{1}{2}$ milliard dollars. USA, den tidligere store långiver, står med betydelige økonomiske problemer. Får England penge at låne ud af, må vi nok regne med, at det fortrinsvis bliver til fordel for dominions.

Ud over finansieringen af vort eget store handelsunderskud har vi påtaget os store ulandsforpligtelser, og vi er nu ved at skulle i gang med at betale betydelige afdrag og renter på den gældsstiftelse, Danmark foretog i løbet af 1960erne.

En fortsættelse af det alt for store betalingsbalanceunderskud vil derfor på denne baggrund betyde en alvorlig risiko for, at Danmark kan komme i en stilling, som for øvrigt langt større lande har været i, at det er andre, der gennem de internationale fonds og organisationer kommer til at stille deres betingelser til vor økonomiske politik. I så fald er det vor fulde handlefrihed, der står på spil. Gør man sig mon klart, hvad det kunne betyde for muligheden for at fastholde den høje beskæftigelse?

Det er disse forhold, der får os andre til at erkende, at efter den hidtidige kraftige stigning i realindkomst og forbrug står vi over for nødvendigheden af at begrænse forbrugsstigningen et stykke tid for at sikre en bedre balance. Det ville have været langt bedre, om dette kunne ske ved, at indkomstudviklingen havde været lidt mere moderat, men i dag står der ingen anden mulighed tilbage end en stramning af finanspolitikken. Da betalingsbalanceunderskuddet for nogle år siden var det halve og indkomstudviklingen havde været som nu, var det et ufravigeligt krav fra den daværende socialdemokratiske regering, at man skulle have et kasseoverskud på 1.200 mill. kr. Man kunne forhandle om meget, men ikke om kasseoverskuddets størrelse; her måtte

den ansvarlige regerings skøn lægges til grund. Tilsvarende oplevede vi i tidligere situationer. Vel, man har et standpunkt.

En opgivelse af en stram finanspolitik nu som følge af arbejdsmarkedets uro ville betyde, at vi nok måtte se i øjnene, at vi kom til at afskære os fra i fremtiden at benytte finanspolitik i videre omfang som et økonomisk-politisk instrument.

Den socialdemokratiske oppositionspolitik har været en bestandig opfordring til en svækkelse af statsfinanserne, til en stærk forøgelse af de offentlige udgifter. Var disse opfordringer blevet fulgt, ville vi nu have stået i en endnu vanskeligere situation. Det ville have lagt nyt ved på inflationens bål. Ganske vist bemærkede jeg både i dag og i radioen forleden aften hr. Anker Jørgensens udtalelse om, at det gjorde såmænd ikke så meget med lidt mere inflation, men jeg vil gerne sige til hr. Anker Jørgensen: problemet er hverken for regering eller folketing at sikre tilstrækkelig inflation, den kommer uimodståeligt af sig selv. Opgaven er den langt vanskeligere at hindre, at inflationen bliver for stor, bliver så stor, at den bliver til alvorlig skade, først og fremmest for lønmodtagerne. Det fremgår tydeligt af inflationsbetænkningen for nogle år siden, hvem det er, der har interesse i at undgå en fortsat inflatorisk udvikling her i samfundet.

Naturligvis må vi sige om den offentlige økonomi, at der igennem denne også sker en række indkomstoverførsler. I forvejen finder der via den øgede offentlige aktivitet altså en betydelig vækst i indkomstoverførslerne sted, hvad der generelt rammer de erhvervsaktive. Det er måske et problem, som er et af nutidens vigtige samfundsproblemer, at overveje, i hvor stort omfang vi skal føre indkomster fra de erhvervsaktive over til dem, der ikke er direkte beskæftiget i produktionen. Socialdemokratiets politik, som den er forelagt i folketinget gennem det sidste halvandet år, ville have ført betydelige midler fra lønmodtagerne — også på B & W — over til andre grupper. Man kan have ønske om at gå den vej; man må bare gøre sig klart, hvad vilkårene er, hvad virkningerne er.

Jeg vil gerne føje til, at ser man på den sociale balance, også i forhold til den sociale lovgivnings udvikling under denne regering,